

„Vzdávejte díky!“

Hošťálková 14. 11. 2021

Písně: 215, 375, 610, 611, 489

Čtení z Písma: Job 1, 6 - 22; Izaiáš 12. kapitola

Text kázání: 1.ep. Tesalonicenským 5, 18

Milí bratři a sestry,

slovo apoštola Pavla nám tu může znít jako rozkaz a musíme přiznat, že rozkazy nemáme rádi. Navíc, tento jeho rozkaz je dost absurdní, vždyť „*díky za všech okolností*“ není možné nikomu přikázat. Nicméně, poctivě řečeno, každý z nás stojí na tomto světě pod rozkazem. Není snad dne ani hodiny, abychom nestáli pod rozkazy nejrůznějších povinností - v povolání, v občanském životě i v péči o věci našeho domova. Každý z nás má nad sebou své „MUSÍŠ“, kterému se nemůže vyhnout a před kterým se nedá nikam utéct. Pro každého z nás je toto „musíš“ jiné ve svých úkolech a své naléhavosti, ale nikdo z nás od něj není svoboděn. Každý den má pro každého z nás připraven svůj „denní rozkaz“ - nejen pro vojáka, ale i dělníka v továrně, zemědělce na poli, úředníka v úradě, lékaře u nemocných, pro ženu v domácnosti i dítě ve škole. Je to tak, že každý z nás na svém místě prožíváme své dny pod svým „musíš“. A je také jen docela přirozené, že každý z nás a na každý den stojíme proti tomu všemu co nás potkává jako nevyhnutelná nutnost, také ve vzpouře.

A k tomuto „musíš“, které nám na každý den jakoby ujídá z toho, co bychom my sami chtěli a které dělá náš život těžším než bychom si přáli, je také nutné přičíst všechno trápení, zklamání, neštěstí, nemoci, neúspěchy, křivdy. Zbývá-li v našem životě ještě místo pro něco jiného, pak to je jen prchavá radost a prchavé štěstí, po kterých se nám zdá každé „musíš“ ještě těžší a každé trápení ještě bolestnější. Tak to cítí a prožívá každý, kdo tu nezná nic jiného než právě toto „musíš“, i trápení a prchavou radost přicházejících a odcházejících dnů.

Naštěstí ale my lidé tu nemusíme žít jen tomuto údělu. Nad každým lidským „musíš“ i každým lidským trápením tu stojí Boží rozkaz: „**Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás**“; jiný překlad: „**Ve všem vzdávejte díky...**“ V síle tohoto Slova máme vše přijímat, ke všemu přistupovat a se vším se vyrovnávat ve vděčném děkování Bohu - pro Krista, ve kterém se smíme k Bohu hlásit jako k milujícímu Otci. „*Taková je vůle Boží pro nás.*“ V poslušnosti této Boží vůle máme nade vším vítězit a všemu odolávat. Ale dá se to? Je možné takto jednat? Toto apoštol dále nerozvádí, jeho příkaz zní jasně: „**Ve všem vzdávejte díky!**“

Zastavme se nejprve u toho „**ve všem**“. Tato slovíčka skutečně obepínají a zahrnují všechno, co nás v životě potkává. A Pán Bůh nám skrze toto „**ve všem**“ napovídá: „*Budte na všechno připraveni, všechno přijímejte. Vždyť to všechno, co vás potkává patří na tomto světě k časnému životu.*“ Musíme přiznat, že i my jsme stále v pokušení vybírat si podle svého přání, podle své volby a své libosti a zapomínáme na to, že máme být připraveni přijímat všecko, podobně jako Job: „**To máme od**

Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?“ Kdo tedy vidí jen své dobré, ten nevidí „všecko“.

V tom všem by ale ještě nebylo žádné potěšení a žádná naděje. Rozhodující je to, že náš Bůh je Pánem všeho a nade vším. On jím je i nad tím mým každodenním „musíš“, které mne zotročuje, i nade vším, co drásá a zraňuje mé srdce. A jeho potěšení je nad všechna potěšení světa i nad ta, která si v sebevětší lásce připravíme jeden druhému. Jeho svatost je nad hříchem světa, i nad tím mým vlastním. Jeho láska nad vší láskou, kterou si jsme schopni navzájem dát, ale i nad veškerou lidskou nenávistí. On poslal svého Syna na svět jenom proto, aby se tu potkal se vším tím, s čím se tu setkáváme my a aby nad tím vším zvítězil. A tak pro něj vlastně to, co se mi zdá být všecko a vším, ve skutečnosti všecko a vším není. Pro něj žádný člověk není všecko, žádná lidská sláva není všecko, žádný lidský cit ani láska není všecko, žádná lidská moc není všecko, žádný lidský objev není všecko. Je to On jediný - Bůh sám, který je „**všecko ve všem**“.

Ale také ani já sám a všechno proti čemu stojím a čemu musím čelit (v čem též zklamávám a pod čím klesám) nejsem „všecko“. On, laskavý Otec, je se mnou, proto mohu odvážně říci: „**Všecko mohu v Kristu, který mě posiluje**“ (Fp. 4,13) - všechno unést, všechno přijmout, všemu věřit, všechno trpělivě čekat. A skrze Toho, který „**přemohl svět**“ smím ke všemu také mít patřičný přístup a zároveň i náležitý odstup. Skrze něj jsem a smím být pouze „**na světě**“ a ne „**ze světa**“. „**Od něj a jeho lásky mne nemůže nic odloučit.**“ Nikdo mi nemůže vzít víru a naději v Něj a jeho království! Jen já sám mohu tím, co On nabízí, pohrdnout a Jeho samého zradit. Skrze Něj (pokud mu zůstávám věrný) jsem i já sám pánem nade vším.

To druhé: Jestliže mi je dáno poznat, že Bůh je Pánem všeho a nade vším, pak mi nebude ani zatěžko „**za všech okolností a v každé situaci děkovat**“. Bůh ode mne jistě nežádá, abych mu děkoval za všecko, co mně děsí, deptá a ničí, ale žádá po mně, aby mi nic z toho nezastoupilo cestu k němu samotnému. Abych neřekl nad svou bídou a ve své nejistotě: Není Boha! I kdyby se mi vnucovalo přesvědčení, že můj život nestojí za nic, že jsem ve svém životě už o všecko přišel a nic již nemohu čekat, stále ještě mám za co Pánu Bohu děkovat - za to, že smím věřit, za to, že smím očekávat na něj i jeho přicházející budoucnost, za to, že se mám ke komu utíkat ve svých modlitbách a že smím spoléhat na jeho spasení i v samém přízraku smrti.

Prorok Abakuk v podobně těžké situaci do které se můžeme dostat i my vyznává: „**I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévě dobytek nebyl, já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je má spása!**“ (3,17). Jen ten, kdo pozbyl víry, jen ten už neumí děkovat, protože se mu zdá, že nemá zač. Ve své malé víře nebo nedověře si člověk dovede pouze stýskat, naříkat nebo závidět a být nepřející. Ale kdo ve všem - což může věru někdy znamenat: nad ničím - dovede Bohu děkovat, takový je šťastný člověk. Pán Bůh naše děkování nepotřebuje, mohl by se bez něj docela dobře obejít. My bychom se ale bez něj obejít nemohli, protože skutečná víra může žít pouze z vděčnosti. Kde přestává vděčnost, tam přestává i víra a tam lidé přestávají Pána Boha potřebovat.

A pak: Kdo nedovede „**za všech okolností děkovat**“, tomu vlastně zbývá jen jedno - stýskat si, naříkat, vyčítat, zlořečit sobě, jiným, celému světu. A to znamená okoušet skutečnost pekla a peklu se zaprodávat.

Každé takové jednání nás staví na okraj pekla. A peklo člověk okouší všude tam, kde stojí sám a bez naděje.

A ještě - co ten dodatek?: „**Neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.**“ Ano, jistě platí, že tam, kde jsme „**v Kristu Ježíši**“, tam jsme nejbezpečnější. V Ném jsme ubezpečeni, že děj se co děj „**všecko nám bude sloužit a slouží k dobrému, ke spasení**“. Pak smíme ve všem zahlédnout svatou Boží vůli a jeho předivnou radu. Vždyť právě tehdy, kdy my býváme v koncích, nás Bůh chce pro něco nového a požehnaného osvobodit.

Musíme přiznat, že se mu často dovedeme stavět na odpor, zbožně se omlouvat a vymlouvat před sebou i před Ním, chytat Pána Boha všelijak za slovo - a to jen proto, abychom prosadili svou vlastní vůli, i když jsme přitom zároveň ochotni opakovat slova Modlitby Páně: „**Bud' vůle tvá**“. Ve jménu Boží vůle dokážeme dělat i ty nejhorší věci. Ve jménu vůle Boží se dovedeme povyšovat, soudit a zatracovat, kamenovat jako farizeové, nebo zas - jako známý Saul u Damašku dychtit po pomstě a mordů. A tak Pánu Bohu často nezbyvá nic jiného, než aby nás také (jako Saula) srazil k zemi, až do prachu naší vlastní bezmoci, aby při nás a s námi začal něco docela nového.

Zkusme se začít právě takto dívat na tu naši všelijakou bídu, do které jsme zabředli a místo mnohých nářků, stížností a zloby se raději ptejme: K čemu nás chce náš Bůh a Otec přimět? Co s námi zamýšlí, co s námi chce začít? On, náš Pán jistě není otcem zla, ale je tak dokonalým Pánem všeho, že ani zlo nemůže jeho plánům uškodit. A i když se obrací přímo proti němu, přesto - aniž by si toho bylo vědomo - napomáhá těmto novým Božím začátkům s námi lidmi.

V ohni se zkouší zlato, v útlaku věrnost, tříbí se víra. Stejně tak jako na kříži: Boží láska triumfovala i v obklopení mořem lidské nenávisti. Proč by si Pán Bůh nemohl podobně připravovat triumf své lásky i dnes? Proč by nemohl proměnit naši lacinou věrnost ve věrnost velmi drahou? Proč by naši víru nemohl znovu vyvést na odív světa. Kdo se dovede na všechno kolem sebe dívat právě takto, ten bude i dnes člověkem šťastným. A to slovo: „**Za všech okolností děkujte!**“, mu přestane být prázdným nebo nemožným, neuskutečnitelným slovem.

Amen.